

La mobilització internacional de la joventut i la vaga general

Un element nou de la situació mundial és la mobilització de la joventut en diferents països i per motius diversos, però, en general, relacionats amb qüestions que afecten la seva vida quotidiana, com ara la situació de l'ensenyament i l'habitatge. Tot i que, en alguns països, la mobilització apunta a qüestions de política general. La joventut, que alimentava un profund rebuig envers els diferents règims, manifestat sobretot en una abstenció electoral massiva, comença a passar a l'acció política.

A Xile, una vaga contundent, convocada per la Confederació d'Estudiants de Xile (Confech), ha paralytitzat l'ensenyament públic. A la capital del país, Santiago de Xile, una gran manifestació ha aplegat més de 20.000 persones a l'Alameda, la principal avinguda de la ciutat. La manifestació, amb el lema «Ni un peso menys per a l'educació», s'ha desenvolupat hores després que el president, José Antonio Kast, anunciés el seu pressupost per al 2027, que inclou retallades importants en un ensenyament ja molt deteriorat.

A Nova Delhi, capital de l'Índia, el passat 9 d'octubre, milers de persones, especialment joves, s'han mobilitzat malgrat la prohibició oficial de manifestar-se i les mesures de les autoritats, que van tancar els accessos de 45 estacions de metro, van suspendre els serveis d'internet mòbil i van cancel·lar 245 trens amb origen o destinació a la capital. Les manifestacions han estat contra la revisió de les llistes electorals, que, segons els crítics, ha perjudicat sectors de l'electorat i ha afavorit el governant Partit Bharatiya Janata (BJP), del primer ministre indi, Narendra Modi. La manifestació havia estat convocada per l'anomenat «moviment de les paneroles», sorgit el juliol passat, quan va encapçalar protestes multitudinàries per irregularitats en exàmens públics que van acabar amb la dimissió del llavors ministre d'Educació.

L'11 d'octubre, una marea vermella,

impulsada sobretot per joves i adolescents, ocupava l'avinguda Paulista de São Paulo per demanar el vot per a Lula en la segona volta de les eleccions presidencials. I així, arreu del país.

Milers d'estudiants dels instituts de secundària de França bloquegen des de fa dies les entrades dels seus centres educatius i es mobilitzen als carrers per protestar contra la manca de professorat, el deteriorament de les instal·lacions i les retallades en l'ensenyament públic. El govern ha respost amb una repressió brutal, que ha provocat centenars de detencions i diversos estudiants ferits de gravetat. Diverses instàncies sindicals han fet una crida a sumar-se a les mobilitzacions per protegir els estudiants.

A Alemanya, el 25 de setembre, més de 45.000 estudiants van sortir als carrers en vagues escolars i manifestacions en un centenar de ciutats alemanyes (com Berlín, Munic i Nuremberg), en una vaga escolar contra el servei militar obligatori, al crit de «No participarem en les vostres guerres».

La conferència i el míting internacionals contra la guerra, celebrats a Londres els dies 20 i 21 de juny, van acordar convocar mobilitzacions de joves arreu d'Europa contra el rearmament i el servei militar obligatori. En resposta a aquesta proposta, 23 organitzacions juvenils de 12 països convoquen una jornada de mobilització el 20 de novembre. En la seva crida Young Strike, diuen: «Lluitem pel nostre futur, no per les seves guerres! 20 de novembre de 2026: jornada internacional de vagues i mobilitzacions estudiantils i juvenils».

A Espanya, la mobilització pel dret a l'habitatge, en què els joves tenen una participació destacada, ha reclamat la convocatòria d'una vaga general, a la

qual els principals sindicats han respost favorablement.

La convocatòria de vaga general

Cal assenyalar un fet: en contradicció amb la política de concertació i diàleg social que han desenvolupat durant anys, els principals dirigents sindicals han fet el pas (que alguns consideren històric) de respondre a les organitzacions de llogaters i aliar-se amb totes les forces sindicals. Fins i tot els sindicats bascos —habitualment tan partidaris d'anar a la seva— s'han hagut d'adherir a la crida unitària.

Recordem que l'última mobilització general convocada per UGT i CCOO data del 14 de novembre de 2012, contra la reforma laboral de Rajoy. Després d'aquella jornada, els dirigents Toxo i Méndez, en lloc de continuar pel camí de la mobilització, van decidir tornar a oferir diàleg social. Sens dubte, aquests 14 anys pesaran, fins i tot en la capacitat d'organitzar la jornada de vaga. «La pólvora està mullada». I, tanmateix, els arguments i el clam popular hi són.

Des del punt de vista de l'acció sindical, la relació entre els salaris (incloses les pensions) i l'augment del cost de la vida és central. Però la qüestió dels lloguers i de l'habitatge social difícilment es pot negociar en un conveni col·lectiu. Ben al contrari, exigeix mesures polítiques per part del govern. Un govern, d'altra banda, en funcions davant la convocatòria d'eleccions el 29 de novembre, que maniobra hàbilment amb els nous decrets, convertits en arma electoral i que, al mateix temps, no constitueixen mesures de fons, com assenyalen moltes organitzacions de llogaters.

Arguments principals

Segons les últimes dades oficials de l'Institut Nacional d'Estadística (INE) del Cens de població i habitatges, a Espanya hi ha 3.837.328 pisos i aparta-

Per subscriure't a la Carta Setmanal del POSI

Si no la reps, et convidem que la rebes cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis altres companys i companyes a qui els pugui interessar. L'elaboració i tramesa d'aquesta Carta suposa algunes despeses. El POSI, que l'edita, no rep ni demana subvencions. La nostra activitat i publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores. Et demanem un suport de 5 euros (o més, si vols) a l'any per donar suport a la publicació d'aquesta Carta Setmanal. El nostre compte a La Caixa és ES53 2100 2812 51 0200071314 (indicant suport Carta Setmanal)

Per rebre la Carta envia un correu a info@posicuarta.org
Contacta a través de <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

ments buits, cosa que representa el 14,4 % del parc total d'habitatges. Habitatges dedicats, en bona part, al lloguer turístic. Una part significativa són propietat de grans corporacions, des de la banca fins a l'Església, i del que popularment s'anomena «fons voltor». També hi ha un sector de propietaris mitjans i un 80 % dels habitatges de lloguer pertany a diversos centenars de milers de petits propietaris amb un o dos habitatges, que en molts casos els tenen en règim de lloguer regulat. Però, en un mercat amb escassetat d'oferta, és el més d'un milió d'habitatges en mans d'especuladors, grans tenidors i fons voltor el que determina el valor de mercat de l'habitatge, tant de venda com de lloguer. Hem de desconfiar, per tant, dels qui diuen que volen «protegir els petits propietaris», un argument demagògic per protegir, en realitat, els grans tenidors.

Davant la manca d'habitatges i l'encaïment dels lloguers, hi ha, per tant, una única solució: l'expropiació dels grans propietaris per posar els pisos alliberats en règim de lloguer social. Una mesura que ha d'anar acompanyada d'un pla de construcció d'habitatge social, de centenars de milers d'habitatges, que requereix inversions i que, per tant, és una qüestió política que es concreta en el pressupost. I, especialment, en la disjuntiva «canons o mantega»: despesa militar o despesa social. Espanya té poc més del 2 % d'habitatges de lloguer social, davant del 8 % de la mitjana europea. La qüestió de l'habitatge està relacionada amb els preus, amb l'augment del cost de la vida i amb la inflació.

Totes aquestes mesures aborden la qüestió central: la propietat privada. Serveix de ben poc remetre's a la Constitució i al seu article 47 quan la mateixa Constitució estableix altres prioritats, com ara el pagament del deute. Les lleis que s'apliquen faciliten l'acumulació de riquesa i el mercat

especulatiu. El dret a l'habitatge no pot subordinar-se a la recerca del màxim benefici en el «mercat». Per tant, aquesta qüestió no es planteja en termes abstractes. En concret, s'enfronta a l'Estat, al règim i a la Constitució del 78.

La segona qüestió que ocupa el centre de la convocatòria de vaga està relacionada amb els preus, és a dir, amb la inflació desbocada. El preu dels combustibles —i de l'energia, en general— no és principalment, malgrat el que ens expliquen, el resultat de la guerra al Pròxim Orient. El factor determinant és l'especulació pura i dura organitzada per les grans multinacionals (fruit, al nostre país, de la privatització), que obtenen guanys fabulosos. REPSOL n'és el vaixell insígnia. Les dues confederacions plantegen, en la seva convocatòria de vaga, aquesta qüestió relacionant-la amb l'actualització dels salaris en els convenis col·lectius i amb l'AENC. Mesures que, en el millor dels casos, serien solucions a curt termini. La mesura necessària és la intervenció de l'Estat per bloquejar els preus i la renacionalització de les grans multinacionals.

En tercer lloc, l'estat dels serveis públics, el seu desmantellament per una combinació de penúria pressupostària i privatitzacions, i la manca d'inversions en infraestructures. En última instància, les prioritats pressupostàries. Per tant, el malbaratament que representa, des del punt de vista social, el fet que la despesa militar s'hagi duplicat, com a mínim. Sense parlar del que significa, en altres àmbits, l'avenç cap al rearmament i la guerra, amb les seves connotacions de guerra social i de reclutament dels joves.

Les qüestions polítiques en joc:

Les mobilitzacions, la vaga i la convocatòria d'eleccions es produeixen en una situació en què el sector del capital financer més vinculat a l'imperialisme,

que s'identifica amb les institucions heretades del franquisme, intenta suprimir les llibertats i els drets conquerits després de la mort de Franco i que l'aparell de l'Estat va haver de «reconèixer». Aznar ho va definir així: «No es tracta de canviar de govern, sinó de sistema». Volen acabar amb totes les conquestes del moviment obrer, amb l'Estatut dels treballadors, la LOLS i la Llei orgànica de la Seguretat Social, entre d'altres. No és una qüestió ideològica «trumpista», sinó la necessitat del capital de subsistir en una guerra oberta en el marc d'una competència aguda, en plena descomposició del mercat mundial. És una expressió central de la política de guerra.

En segon lloc, cal constatar el fracàs de la política de concertació i diàleg social, que ha desarmat la classe obrera. Álvarez ho ha confessat: «La patronal es nega a negociar l'AENC i es llancen en tromba contra la vaga política». L'aparell sindical es veu obligat a reaccionar perquè intueix que és la seva existència el que està en joc.

Contràriament al que pretenen fer creure certes publicacions (i declaracions com la de M. J. Montero: «La vaga és contra l'oposició»), el contingut de la vaga no pot ser el suport al govern (que és el responsable de la situació actual de l'habitatge). Com assenyalava el Sindicat de Llogateres, en el seu document «Vaga general per l'habitatge i el cost de la vida», aquesta es fa «contra tots els governs que protegeixen el rendisme davant de les treballadores en tots els nivells institucionals i segons les seves responsabilitats».

La nostra posició és clara: la vaga és per exigir a tots els governs, actuals i futurs, centrals i autonòmics, solucions al problema de l'habitatge, els preus, els salaris... Governi qui governi, les reivindicacions es defensen.

